

ведливост, като изпита веднаж Лаленцето по дадения урок, остана очудена.

— Че вие, госпожице, как сте минавали досега? Вие нищо не знаете! Пиша ви двойка и ви съветвам да се потрудите и я поправите, иначе ще повтаряте класа.

Лаленцето захвърли сърдито тебешира, тупна нервно с крак, заплака се и седна.

— Никога не съм получавала двойка, — каза тя. — Вие за пръв път ми пишете . . . Ще обадя на татко ми.

— Добре е да му обадите, госпожице. Това ще бъде във ваша полза, — рече кротко учителката и излезе от клас, понеже звънецът беше ударил за междучасие.

На другия ден директорът повика Надя Сарачова. В дирекцията на директорското канпе седеше дебел господин с шапка на главата, с червено лице, суров и страшен. До него при бюрото стоеше прав директорът.

— Вие ли сте госпожица Сарачова, гдето вчера сте писали двойка на дъщеря ми и сте разстроили детето ми?

— Коя е вашата дъщеря? — запита Надя Сарачова и някакви студени тръпки я полазиха.

— Лала Дринска, — почна директорът.

— Вие нейният баща ли сте, господине? Жал ми е за момичето, но какво да правя, тя абсолютно нищо не знае . . .